

[Vesterager.]

er jo ikke paa hans Partis Vegne, men kun paa egne Vegne. Vi fik jo varm Tilslutning og velvillige Udtalelser fra det ærede Medlem Hr. Olufson, der klart og tydeligt viste, at han forstod, hvad det drejer sig om, og hvilke Værdier der stod paa Spil i denne Sag. Jeg skal endnu en Gang anbefale Lovforslaget til velvillig og loyal Behandling.

**Første Næstformand (Pinstrup):** Det ærede Medlem Hr. Willesen har Ordet for en kort Bemærkning.

**Willesen:** Naar det ærede Medlem Hr. Vesterager glædede sig over, at jeg var enig med ham i, at Afholdsbevægelsen maa resultere i en Lovgivning, og deraf vilde drage den Slutning, at den maa resultere i en Lovgivning i Retning af den her foreslaaede, vil jeg sige, at det sidste dog er en Slutning, som Præmisserne aldeles ikke kan bære. Det er tydeligt sagt, at den Lovgivning, vi ønsker, er en Beskyttelseslovgivning for umyndige og en Ansvarslovgivning.

Det ærede Medlem har ganske Ret i, at man ikke ved sin Lovgivning skal tage Hensyn til Lovovertrædere; men man skal heller ikke lave Love, om hvilke man paa Forhaand ved, at de vil blive overtraadt i stor Stil. Hvad angaar de strenge Straffe, som det ærede Medlem finder det urimeligt at idømme de Mennesker, der falder for Fristelsen paa Grund af et daarligt System, vil jeg dertil sige, at noget af det mest karakterstyrkende er at faa Lov til at bære sit Ansvar. Deri ligger selvfølgelig ikke nogen Godkendelse af Systemet. Det ved det ærede Medlem meget godt. Men jeg mener, at Vejen til at ændre det maa netop være først og fremmest den af mig nævnte.

**Indenrigsministeren (Kragh):** Der er for mig ikke stor Anledning til at komme dybt ind paa ret mange Enkeltheder, der er fremført i denne Debat. Jeg ser jo ikke, at der til Trods for de mange Talere, som har haft Ordet, er kommet nogen som helst nye Betragtninger frem, at man har forsøgt at belyse Sagen ud fra nye Undersøgelser og Overvejelser, eller at der er kommet nye, originale Tanker frem. Der er derfor ganske sikkert ikke Anledning til i øvrigt at beskæftige sig med Sagen her i Salen. Den maa utvivlsomt nu, gaar jeg ud fra, henvises til et Udvalg, og jeg gentager da mit Ønske, som jeg fremførte, da jeg første Gang havde Ordet i denne Sag, Ønsket om, at der ud af disse Forhandlinger som Enderesultat maa komme noget

værdifuldt til Fremme af en yderligere Ædruelighedsgørelse af vort Folk.

Men har man ikke haft noget væsentligt nyt i Sagen at fremføre, ikke kunnet kaste nyt Lys over den, har man haft saa meget mere Tid til at omfortolke Udtalelser, som andre har fremført, og lægge det i dem, som det behagede den vedkommende Taler at søge lagt deri, eftersom det nu var hans Hensigt at virke til den ene eller til den anden Side. Det er en Fornøjelse, som man i Almindelighed ikke bør nægte de Vedkommende, og det er en Glæde, som i Almindelighed kommer til at tilhøre dem selv personlig. Dommen derover overlader i hvert Tilfælde jeg gerne til de Tilhørere og Læsere, som vil sætte sig ind i dette Spørgsmaal, sætte sig virkelig ind i det, der er udtalt om det.

Jeg maa om min Stilling til Ædruelighedsarbejdet her i Landet sige, at den er ikke af ny Dato, og at jeg udførligt har redegjort for den i begge Rigsdagens Ting ved mange Lejligheder gennem de Aar, hvor vi havde den i 1924 vedtagne Beværterlov til Behandling. Den er klarlagt gennem de Ændringsforslag til det oprindelige Beværterlovsforslag, som jeg har fremsat i begge Ting og er gaaet i Brechen for og for ikke helt faas Vedkommende ogsaa faaet gennemført ved Lovens endelige Vedtagelse.

Og med Hensyn til min Stilling til dette Arbejde i Fremtiden vil jeg tillade mig at henvise ærede Humorister, deriblandt ogsaa det ærede Medlem Hr. L. Rasmussen, som er optraadt i denne Sag, til mine Udtalelser paa Sp. 4243. Jeg nærer den Forvisning, at mine Udtalelser dør med Hensyn til, ad hvilke Veje Arbejdet her i Landet bør fortsættes, er saa klare, at jeg dog tør formode, at endogsaa det ærede Medlem Hr. L. Rasmussen vilde være i Stand til, naar han ulejlignede sig med at læse dem, at blive klar over, ad hvilke Veje det er, jeg vil frem.

Man bør jo forudsætte, at alle, der bestiger Folketingets Talerstol, i Forvejen ved, hvad Talen er om. Man bør gaa ud fra, at de har sat sig udførligt ind i Forudsætningerne for de Paastande, som de agter at fremføre, at de har studeret den Sags Forhistorie, som de ønsker at give et Bidrag til Belysning af. Det maa man forudsætte, og det bør jo ogsaa jeg forudsætte, men jeg maa rigtignok sige, at adskilligt af det, som her er præteret, tyder paa, at Forudsætningerne er dem, man erhverver sig ved Gennemlæsning af et eller andet Avisreferat, som med al